

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstablen, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 3

Den 1. Novbr. 1866. Pris: 6 Sk. pr. Exp.

Zions Stad.

(Fra „Millennial Star“.)

I Prophetierne er Zions Stad ofte omtalt som den nærværende og nærmest værdigste blant alle Stæder i de sidste Dage. Dens tilkommende Beliggenhed i det vestlige Missouri i Hjertet af det amerikanske Continent er blevet fremstillet i foregaaende Afhandling. Vi agte i denne Artikel for det Forste at udpege Tiden, da Staden skal bygges, — for det Andet i Korthed at beskrive nogle af de kostbare Materialier, som ville blive anvendte til dens Bygninger, — for det Tredie at fremsette en Skildring angaaende det Folk, som skal opbygge den, og endelig at fremstille Guds Herlighed, der paa en saa overordentlig Maade vil lægges for Dagen for at forhørlige alle dens Boliger.

For det Forste, den Tid, da Zion skal opbygges, er klarligen fremstillet i Prophetierne. Den inspirerede Psalmisten siger: „Naar Herren har bygget Zion skal han sees i sin Ere“ (Psalmen 102, 17.) Af dette lære vi, at Zions Opbyg-

else ikke er et Værk, der skal udføres i en tidlig Periode eller i Middelalderen, men at det skal være en Forberedelse for vor Herres Tilkommelse. Hans første Komme stede ikke i Herlighed, ehheller indtraf der nogen Begivenhed umiddelbart før samme, der kunde udtydes som en Opbyggelse af Zion. Det kunde ikke muligtvis have haft nogen Hentydning til Zion i Jerusalem, hvor David boede, thi det var allerede opbygget, da han udtalte Prophetien, men Psalmisten hentyder til et tilkommende Zion og ikke til et, som allerede eksisterede. Han siger udtrykkelig, at naar det er blevet opbygget, „skal Herren sees i sin Herlighed.“ Halvferdsindstyre Aar efter Christi Fødsel blev Zion i Jerusalem forstyrret, og dog er ikke Herrens herlige Dag kommen. Fra den Dag af og indtil nu er ingen Zions Stad blevet opbygget hverken af Katholiker eller Protestantter, og deraf har Herren heller ikke endnu aabenbaret sig fra Himmelten i sin Magt og Herlighed.

At David ikke hentydede til den Slægt, i hvilken han levede, har han paa det Bestemteske givet tilljende i det nittende Vers. „Dette skal strives for den Slægt, som skal komme, og det Folk, som skal stabels, skal love Herren.“ Omend skjønt Mennester ville blive benyttede som Redstaber til at anlægge og opbygge deune hellige Stad, vil dog Herren som den store og vise Bygmester forestrive Alt med Hensyn dertil, og dersor siger David, at det er Guds Værk. Han har aldrig sagt, at Herren skulle kenne, naar uindspiterede Mænd havde stiftet Kirkesamfund og kaldet dem Zion, men han siger: „Naar Herren har bygget Zion, skal han sees i sin Ere;“ det vil sige, naar han har tilkjendegivet Stedet, aabenbaret den fastsatte Tid, viist Monstret for Staden og angivet dens Stortelse, — naar han har tilkjendegivet Bygningsstilen, bestemt de dyrebare Stene og udvalgt de Materialier, der ere nødvendige til Bygningsarbeidet, tilkjendegivet Gadernes Brede og Bygningernes Hoide samt bestemt de forstjellige Træer, Bustvægter og Blomster, der skulle pryde og forstjonne Alleerne, Haverne og de offentlige Pladse. Da Herren aabenbarer alt dette, kan man med fuld Høje sige, at han i Sandhed er den, som bygger Zion. Der er en bestemt fastsat Tid, paa hvilken Herren agter at nedstige fra Himmelten i Magt og Majestæt, og da han har bestuttet at opbygge Zion umiddelbart før denne store Dag, maa han have fastsat en Tid til Paabegyndelsen af dette store Værk. Psalmisten siger i det fjerntende Vers: „Du skal gjøre Dig rede, Du skal forbarme Dig over Zion, thi det er Tid, at Du er den naadig, thi den bestemte Tid er kommen.“ Dette store Forberedelsesværk for Herrens anden Tilkomstelse er for hans Vedkommende fremstillet i disse Ord: „Du skal gjøre Dig rede.“

Sammeuligningsvis talt, har Herren i mange Aarhundreder inden denne Begivenhed skulde finde Sted, sidset stille og ladet Mennestene følge uinspirerede Mænds Raad, men naar den „bestemte Tid“ kommer vil denne Aarhundreders Stilhed blive afbrudt, og Herren vil vise sig i sin Magts Hylde. Han vil komme frem ligesom i gamle Dage — i hedengangne Slægter; han vil omgjorde sig med Kraft og udstrakte sin Almagts Arm til sine Helliges Bestyttelse og Zions Forløsning. Herren vil ikke alene „gjøre sig rede“ og „forbarne sig over Zion,“ men han vil ogsaa forsamle de Netfærdige iblandt alle Nationer til Zion, for at de funne tjene ham, eller som David endvidere siger: „Han har set ned af sin Helligdoms Hoihed; Herren saae ned af Himmelten til Jorden, at høre den Gundnes Jamren, at løse Dodens Born, at fortælle Herrens Navn i Zion og hans Lov i Jerusalem, naar Folkene samles til sammen og Rigerne for at tjene Herren“ (20.—23. Vers). Ligesom Herren i forrige Tider satte sit Navn i Jerusalem, saaledes vil han i de sidste Dage formeldst ny Aabenbaring lade sit Navn fundes gjøres baade i Zion og Jerusalem, og de Folk og Riger, som samles i Zion, ville komme til at høre hans Herligheds Ros og skulde faae se Beviser paa hans Magt, medens Rygter herom ikke vil indskrænses til dem, der ere samlede i Zion, men vil udbrede sig allevegne indtil Jordens End, eller som Psalmisten siger: „Da skulle Hedningerne frygte Herrens Navn og alle Konger paa Jorden Din Ere“ (16. Vers). Intet uden de forbausende Undergjerninger og underfulde Mirakler, som ifølge Herrens Beslutning skulle staae i Forbindelse med Zions Forherligelse, vil kunne omvende Hedningerne og alle Konger. Dersor vil Zions Opbyggelse ikke alene være et redvarende

og staende Mirakel for alle Nationer, men vil ogsaa blive et sikkert og usiebhartlig Kjendetegn for Alle, at den store Dag for Herrens Tilkomst er nær forhaanden.

Før det Andet ville vi i Nørthed bestribe de kostelige Materialier, der ville blive anvendte til Bions Opbyggelse. Æsølge de gamle Propheters eenstemmige Vidnesbyrd synes det, at Indbyggerne i Zion i Forstningen ville blive haardt trængte og skulle komme til at lide megen Gjenvordighed, idet de ville blive drevne fra Sted til Sted, men Herren siger ved Esaiæ Mund: „Du Glendige, som er bortdreven ved Storm og ikke er trostet, see, jeg vil sætte Dine Stene med Karbunkel og Dine Grundvolde med Saphirer. Og jeg vil sætte Dine Binduer af Krystal og Dine Porte af Rubinstene, og alle Dine Landemærker af behagelige Stene“ (Es. 54, 11. 12.). De jortrinligste og mest smuktarvede Stene ville blive udvalgte til Bygningsmaterialier. Stenene iil Grundvolden, ville blive Saphirer, det er krystalliserede, segfantede Stene af blaae Farve, medens andre af disse Krystaller have en lys rod Farve og kaldes orientalske Rubiner. „Jeg vil sætte Dine Binduer af Agater.“ Denne Steenart er en halv gjennemsiglig, ukrystalliseret Qvarts, der i samme Exemplar spiller i forskjellige Farver. Dens Kulører ere smukt ordnede i Striber og Pletter, og naar den er vinfel-dannet, kaldes den Fortifikationsagat; fremkommer den derimod mosartet kaldes den Mosagat. Hvor skønne ville ikke Binduerne i Zion blive, da de skulle prydtes med Edelstene. Portene i Zion skulle dannes af Karbunkler. Karbunklen er en yndig Edelsteen af carmosinrød Farve, og kaldes af Grækerne Anthrag; den findes i Ostindien. Den forekommer sædvanlig reen, er dannet i rette Vinbler

og findes i Forening med en tung, jernholdig og smergelagtig Steenart. Dens sædvanlige Størrelse er henved en Hjerde-deel Tomme lang, og dens Diameter er omrent en Trediedeel Tomme. Naar den holdes mod Solen, taber den sin mørke Farve og seer fuldkommen ud som brændende Kul. De Gamles Karbunkel antages at have været det Samme som Granaten, hvilken sædvanlig forekommer i regelmæssige tolvkantede Krystaller og er ligeledes af en carmosinrød Farve. Desuden findes der ogsaa grønne, gule, brune og sorte Afarter. Naar den er gjennemsiglig, kaldes den ødel Granat og bruges som Edelsteen. Granaten forekommer temmelig almindelig i Gneis- og Glimmer-Stifer. Da Portene i Zion ville blive forfærdigede af eller prydede med disse Edelstene, ville de blive langt pragtsuldere, end det menneskelige Sprøg formaaer at udtrykke. Hele denne yndige Stads Enemærker ville blive „satte af behagelige Stene.“

David siger, idet han taler om den „bestemte Lid“ til Bions Opbyggelse: „Dine Ejendomme have Behagelighed til dens Stene, og de forbarme sig over dens Stov“ (Psal. 102, 15). Den maatte i Sandhed være aldeles slov, der ikke vilde finde Behag i at betragte den Rigdom af udsogte Edelsstene, der ville komme til at give Bions Stad en saa usorlignelig Skønhed. Det er desfor intet Under, at Guds Ejendomme ikke alene finde „Behag i dens Stene“, men endog „forbarne sig over dens Stov“. At have det Privilegium at boe i en saa skøn Stad, der er ubesmittet af Synden, maa være en Kilde til en uafladelig og ubeskrivelig Glæde.

Med Hensyn til Træerne, der skulle forskønne Zion, siger David: „Istedetsfor Tornebunsten skulle opvoxe Fyrretræer, for Lidsler skulle Myrtetræer opvoxe, og det

stal være Herren til et Navn, til et evigt Legn, som ikke stal udryddes." (Ej. 60, 13.) „Libanons Herlighed stal komme til Dig, Thyretæ, Kintræ og Buxbom tillige til at pryde min Helligdoms Sted med, og jeg vil gjøre mine Fodders Sted herligt". (Ej. 60, 13.)

Ezechiel sildrer det gamle Jerusalems Storhed og Pragt, efterat det er blevet gjenopbygget, og Johannes den Abenbarer beskriver samme Stad, efterat den var blevet optagen til Himmelten eller ved den Tid, da den skalde nedstige paa den nye Jord. Derimod er det nye Jerusalem ikke saa noie bestrevet. Men da begge Stæder skulle opbygges under den Allmægtiges føregne Ledelse, er det rimeligt at antage, at den ene vil blive lige saa pragtfuld og smuk som den anden. Johannes saae begge Stæder nedstige fra Himmelten til den nye Jord, men har kun bestrevet dens Gader, Mure og Bygninger, som nedsteg sidst. Dersom Zions Indvaanere ikke opbygge det nye Jerusalem efter det samme Mønster, som det gamle stal gjenopbygges efter paa det

ostlige Continent, vil det ikke være paa Grund af Mangel paa Rigdom, thi Herren siger: „Teg vil fremføre Guld istedetfor Kobberet og Sølv istedetfor Jernet, og Kobber for Træet, og Jern istedetfor Steen." (Ej. 60, 17.) Dersom Israel kan brolægge Gaderne i det gamle Jerusalem med Guld, kunne Zions Beboere uden Twivl gjøre det samme. Zions Stad kaldes „den fuldkomne Skønhed." (Ps. 50, 2.) Dens Architetur vil hverken blive græst eller romerst, eiheller af noget andet Slags, som menneselig Viisdom har opfundet, men den vil være efter den himmelste Orden. Gud vil blive Bygmesteren, og han vil lade de palladsmaessige Boliger opføre saaledes, at de kunne have en usvigtelig Soliditet forenet med en „fuldkommen Skønhed." Materialerne vilde være af den Bestandsenhed, at de aldrig ville kunne tage Skade, hvorsor ogsaa Bygningerne ville have en evig Varigh.d.

(Forhættet.)

Udtog af Generalraadets Forhandlinger i Kjøbenhavn den 6te og 7de October 1866.

Leverdagen d. 6te Kl. 10.

Missionspræsident Charles Widerborg præsiderede.

Tilstede var 2 Overpræster og 14 af de Halvsjælds tillige med flere Eldste og Hellige fra fra Kjøbenhavns Conference.

Forsamlingen kaldtes til Orden af Præs. Widerborg, som udtalte sin Glæde over, at den 6te October var oprunden, og over at see Brødrene fra Bion forsamlende paa den samme Dag, som de Hellige i Bion forsamlles til Halvaars-

conference i Store Saltøstad, sagde, at Hensigten med Raadet var, at forhandle de Anliggender, der kunne være til Missions Gavn i den kommende Vinter.

Ps. Nr. 72 blev aßfungen,
Ven af Eldste N. Wilhelmsen.

Derefter Ps. Nr. 2.

Præs. Widerborg hilste sine Brødre fra Bion Velkomne, foreslog til Opholdelse, som Raadets Skriver, Eldste A. W. Carlsson, hvilket eenstemmigen vedtoges, onsfede at høre de arbeidende Eldste

afgive Raporter fra de forskjellige Conferenceer, og nedbad Guds Fred og Besig-nelse samt Zions Aand over Forsamlingen.

Eldste F. C. Sorensen var meget glad over at kunne rapportere, at Kjøben-havns Conference var i en god Forsatning; Udsigten for Fremtiden er lovende; han var vel tilfreds med de Brodre, der arbeide under hans Veiledning, og en-sede fremdeles for sit eget Bedkommende, at arbeide tilsammen med dem; han ag-tede at foreslaae nogle Brodre til at arbeide som Missionærer i den kommende Winter. Forsamlingerne i Kjøbenhavn vare godt besøgte ogsaa af Fremmede. De Hellige bestræbte sig for at gjøre deres Bedste baade i aandelig og timelig Hen-seende; de Fleste vare fattige, især paa Landet, hvor Arbeidsfortjenesten var ringe, men de glædede sig i Evangeliet og vare trofaste. Dusidde Guds Besignelse over Raadet.

Præs. Widerborg stadsæstede den givne Rapport angaaende Kjøbenhavns Conference og tilføjede, at den var den første Conference, der blev organiseret, da Apostelen Crastus Snow havde indført Evangeliet, og den havde siden den Tid vedligeholdt sig som Hovedsædet for den standinaviske Mission; udtalte sin Til-fredshed over den Trofasthed, de Hellige i Almindelighed havde viist, og med den Nid-kjærhed, med hvilken Brodrene havde arbeidet for at vedligeholde Orden og vaage over de Hellige i Kjøbenhavn. Paamin-dede om og paariste, hvor meget Gott, der kunde gjores ved den rette Anvendelse af de indkomne Midler, hvilket den sidste Emigration havde været et tydeligt Be-viis paa, da saamange af de fattige Hel-lige vare blevne udfriede formedest Bro-drenes gode Fremgangsmaade i at virke for dem.

Eldste C. C. A. Christensen, der præsiderede over Christiania Conference,

som indbesatte hele Norge, gav Beret-ning om de norske Hellige; han sagde at de vare meget gode og trofaste samt villige til at opfylde Deres Pligter; de vare omtrent 1000 i Antal, og med Undtagelse af den halve Deel, som boe i Christiania, vare de meget vidt adspredte over hele Landet; de boe isærdeleshed langs med Kysterne. Brodrene, sagde han, arbeide med Flid og Udholdenhed, og have paa Grund af Landets Vestassenhed underliden meget vanskeligt for at udse deres Mis-sionspligter. Eldste C. C. Volkmann arbeider i den nordlige Deel, hvilken strækker sig heelt op til Hammerfest og Badso. I denne vidloftige Arbeidsmark ere der endnu kun faae Hellige. Svend Larsen, der forhen har arbeidet i den vest-lige Deel, arbeider nu i den østlige, og begge disse Brodre saavel som de indfødte Eldste havde troligen staet ham bi med deres Arbeide i Missionen. Øvrighederne vare humane, og de Hellige have nydt Fred paa de fleste Steder, men der hvor Evangeliet endnu ikke har været prædiket, møder det Modstand, naar en Eldste udsendes.

Præs. Widerborg mindedes med Glæde den Tid, da Evangeliet først blev prædiket i Norge, og da han havde haft det Privilegium at arbeide der, var han godt bekjendt med det norske Folk, dets Sæder og Skifte; han agtede det for dets Stræb-somhed og Udholdenhed, men paa Grund af Localforholdene er det vanskeligt for de Eldste, at sprede Evangeliet, og det Ar-beide, der er forbundet dermed, synes han at give et ringe Udbytte; han nærede alligevel det Haab, at Sandheden vil trænge sig frem til de fjernehste Klippedale og Afstroge.

Eldste L. P. Edholm sagde, at det var ikke let at beskrive de Følelser, han nærede ved at være i Selskab med sine Brodre fra Zion og de Hellige i Kjøbenhavn.

Angaaende Stockholms Conference, var Forholdet med denne omtrent det samme som med Norge, idet den var meget udstrakt og indebefattede den nordlige Deel af Sverrig samt Den Gottland; der havde fornylig været Conferenceinde i Stockholm, hvor gode Rapporter vare blevne afgivne med Hensyn til Missionens Fremgang; selv havde han i den sidste Tid besøgt Den Gottland og fundet, at Missionen var i en god Forfatning og at Glæde og Tilsredshed var raadende blandt de Hellige sammesteds; han havde sendt en Eldste til Sverriges nordligste Stad, Haparanda (113 sv. Mil Nord for Stockholm), og havde modtaget Underretning deraf, at Gen var blevne dobt, og at Udsigten for Fremtiden var særdeles lovende. Han bemærkede, at de Hellige vare i Almindelighed fattige, men desvagter villige til at gjøre Guds Willie. Folket var meget religiøst og haardt fastlenket ved sekteristiske Traditioner, saa det var temmelig vanskeligt at befrie det deraf, men det havde viist sig, at dette ikke var nogen Hindring for de Oprigtige, der alligevel blevne opsogte og frelste ved Christi Evangelium; vores Skrifter nyde god Udbredelse. Han havde med Glæde arbeidet i Missionen, men havde tildeels været hindret deri paa Grund af sin svage Helbred.

Præs. Widerborg var tilsreds med det Arbeide, Eldste Edholm og Medarbeidere havde udført i Stockholms Conference, og var glad over, at der blev givet gode Rapporter om Herrens Værk; han vidste, at de Viingaardsmænd, Herren havde sendt til disse Lande, ville opsoge de Gode og de Ædle blandt Folket, om de end ere indhyllede i Traditionens Mørke, thi Budstabet fra Zion vil efterhaanden trænge igjennem til Alle.

Eldste G. Ohlson fremstod og berettede, at der i Norrköpings Conference vare mange

gode Hellige, der gjøre det Bedste, de kunne, for at være behjælpelige med at fremme Herrens Værk og opfylde deres Pligter. Der var en god Orden, den Gang han begyndte at arbeide i Conferenceen, og han havde beslittet sig paa at vedligeholde den. I Norrköping var den største Green, og der var god Fremgang; Førsamlingerne havde været godt besøgte og Flere vare blevne tillagte Menigheden i den senere Tid; i Linköping havde ligeledes Evangeliet gjort god Fremgang; Brodrene arbeide der, saavel som overalt i Conferenceen, med Tro og Aldholdenhed, og han var vel tilsreds med dem.

Præs. Widerborg bemærkede, at Linden var kommen til Evangeliets Prædiken i saadanne Egne, hvor Folket endnu ikke har haft Anledning til at høre det, estersom Friheden begynder at udvides meer og meer i Sverrig, hvorved det bliver lettere for Missionærerne at reise omkring og afslægge deres Vidnesbyrd; han raadede Conferencepræsidenterne til iblandt de unge Brodre at udvalge saadanne, som vare stikfede og villige til at gaae ud blandt vore Medmennester, og til samme Tid vare i stand til at opholde sig selv, og utsende dem til de Egne, som endnu ikke have været besøgte, for at udsprede vores Skrifter og bære Vidnesbyrd privat, indtil de kunde vinde Indgang og faae Anledning til at holde Førsamlinger og dersom de ere trofaste og oprigtige Mænd, der elste det Gode og afholde sig fra det Onde, ville de vinde Sjæle for Guds Rige; thi Herren den Almægtige vil beskytte dem og veilede dem ved sin Land i Udsørelsen af deres hellige Kald, og dersom de gaae ud i Tillid til Guds Hjælp, vil Ingen have Magt til at stade dem, men de skulle blive bevarede og velsignede i sin Gjerning.

Formiddagsmødet sluttedes med Afsyn-

syngelsen af Ps. Nr. 219 og Takssigelse af Eldste C. C. A. Christensen Kl. 12. Estermiddagen Kl. 2.

Ps. Nr. 219,

Bon af Eldste F. C. Sorensen,

Ps. Nr. 23.

Præs. Widerborg onstede, at de Eldste skulde fortsætte med at afgive deres Rapporter, og bad Gud velsigne dem dertil.

Eldste J. Fagerberg, Præsident over Skaanes Conference, sagde, at i hans Arbeidsmark, som indbefatter Landstaberne Skaane og Blekinge samt den sydligste Deel af Småaland, vare de Hellige i Almindelighed gode og trofaste, og Conferencen var i enhver Henseende i en god Tilstand. Han var for sit eget Vedkommende glad over at see sine Brodre fra Zion, som han for største Delen ikke havde set, siden han kom til Skandinavien, onstede fremdeles at arbeide for Guds Riges Forfremmelse og bad Gud velsigne sig og alle sine Medsødskende dertil.

Præs. Widerborg sagde, at han havde forhen arbeidet tilsammen med Eldste Fagerberg i den skandinaviske Mission og var den Gang ligesom nu meget vel tilfreds med den Flid og Orden, med hvilken Fagenberg udførte sit Arbeide i Skaanes Conference; han opfordrede paanth de Eldste til at udsende Missionærer til de Egne, hvor Evangeliet mindst var blevet forkynjt.

Eldste J. P. Wretberg havde ikke været i Göteborgs Conference længere end to Maaneder og havde dersor ikke endnu faaet Tid til at besøge alle Grenen af samme, men paa de Steder, han havde besøgt, og hvor han havde afholdt For-

samlinger, var Tilstanden meget god, og han haabede snart at gjøre sig bekjendt med hele sin Arbeidsmark samt onstede at arbeide trofast saavel efter de Raad, han havde faaet i Zion, for han blev udsendt paa Mission, som efter dem han vilde faa i Skandinavien.

Præs. Widerborg talte angaaende den Ullighed i Karakter, der er raadende iblandt Folket i de forskellige Egne af Missionen, og om hvor nødvendigt det er for de Eldste at gjøre sig bekjendte med samme. Han havde reist meget baade i Danmark, Norge og Sværig, og havde søgt at sætte sig ind i Forholdene, der ere saaledes som Brodrerne havde fremlagt dem.

Eldste N. Wilhelmsen havde, siden han kom fra Zion, ikke haft Lejlighed til at møde til nogen Conference i Kjøbenhavn paa Grund af, at han havde reist saameget i Missionen, folte sig lykkelig over, at han denne Gang kunde have det Privilegium, da de fleste af hans Brodre var samlede. Han stadsfæstede de Vidnesbyrd, de Eldste havde afgivet om de Hellige i Norge og Sværig og tilføjede, at da han kom til Norge fandt han de bedste Hellige der, som han havde fundet nogetsteds paa Jordens, hvor han havde været, det samme var ogsaa tilfældet, da han kom til Sværig og ligeledes i Danmark; saalænge han er iblandt Herrens Born, paa hvad Sted de end ere, synes han, at de ere de bedste saalænge de gjøre Ret. Han var overbevist om, at den skandinaviske Mission vilde vedblive at voge og sagde, at mange Hellige endnu ville blive udfriede fra samme. (Fortsættet.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Novbr.

Vi gjøre følgende Uddrag af Josephs Smiths Levnetslob for August 1832.

„Til de Eldeste i Jesu Christi Kirke, som prædike gode Tidender for Verden..

„Brodre! I ere ligesom Stjerner i det Banner, der nu er oploftet til Gavn for alle Nationer, og det tilkommer Eder at oplyse Verden; I skulle berede Veien for Folket at komme op til Zion. Det tilkommer Eder at lære Menneskene, hvoredes de skulle annamme Evangeliets Fylde og de evige Bagter, dem nemlig, som vare fra Begyndelsen. I skulle uden Frygt frembære Frelsens Budstab for de undrende Skarer, og indstændigen indbyde alle Mennesker til at lade sig frølse; det bør Eder at sætte et godt Eksempel paa Ydmighed og Sagtmadighed baade for Hellige og Syndere, ligesom Frelseren gjorde, og naar I udstjældes, skulle I ikke stjæle igjen. I skulle gaae i Rette med Menneskene, ligesom det sæt i Fordoms Dage, lide med Taalmadighed og svare, ligesom Sandhedens Aand maatte tilskynde Eder, og I skulle give Medhold til Alt, hvad der er godt. I skulle vandre i Ydmighed og bede om Alles Frelse, ja, I skulle endog bede for Eders Fjender, og af Medlidenhed og uden Trusel advare de Ugudelige om den Straf, som skal komme over Verden herefter. I have ingen Ret til at tage den Straf, som faldt paa de Ugudelige for Syndfloden og øje den ud over denne Slægt; I have ingen Myndighed til at bruge den Dom, som Gud sendte over Pharaos i Egypten, til at forstrække Menneskene med i vores Dage, — eiheller er der blevet Eder befælet at samle segtsvindende Aars Ulykker og afnale dem, ligesom de angik disse sidste Dage — for derved at stræmme Menneskene. Nei, I skulle prædike Evangeliet, hvilket er en Guds Kraft til Saliggjørelse og glædelige Østerretninger til stor Fryd for alle Folk.

Atter, I skulle ikke tage et Individs eller en Menigheds Velsignelser fra Enochs til Apostlernes Dage og lægge dem paa et Individ eller en Menighed i disse sidste Dage, men I skulle lære alle Mennesker, at de ville blive domte efter deres egne Gjerninger, thi dersom Gud er den Samme igaar, idag og til evig Tid, vil hans Besønning bestandig folge med ham, og hans Aabenbaringer, Velsignelser og Domme for Syndfloden passede til det Folk og den Tid, i Abrabams Dage for den Mand og den Tid, i Moes Dage for den Mand og den Tid, i Davids Dage for den Mand og den Tid, i Pauli Dage for den Mand og den Tid og nu for denne Slægt og denne Tid. I maae dersor fremsætte Beviser fra Bibelen og Mormons Bog og værer forsigtige, at I ikke forvende Meningen af Guds hellige Ord. Om vor himmelste Fader sandt for godt at ødelægge Sodoma og Gomorah for deres Ugudelighed, Ninive for dens Bederstyggelighed og Jerusalem for Overtrædelse af hans Bud, hvad har da disse Stjenders Ødelæggelse at gjøre med Verdens Frelse nu? Herren siger: „Hævnen hører mig til, jeg vil betale.“ Lærer alle Mennesker at forlade sig paa Gud og ikke paa Mennesket og at vise Omvendelsens værdige Frugter. Atter lærer alle Mennesker, at Gud er en Gud for de Levende og ikke for de Døde, og endelig, hvad som helst I gjøre, gjører det med Guds Ere for Vie. I ere Verdens Lys i Henseende til sand Religion, og mange Sjæle ville blive krævede

af Eders Hænder. Lader ikke den Tanke forlade Eder, at ikke alene Verdens, men ogsaa Englenes og Guds Dine ere henvendte paa Eder."

Notits.

Bed Aarsrapportens Opgjørelse bedes det arbeidende Prästedømme at paasee, at den statistiske Rapport bliver overeensstemmende med Sandheden, saa at Medlemmernes Antal bliver det virkelige. Dette kan bedst skee ved at gjennemsee Grenenes Navneregister og udfinde, om de nødvendige Bemærkninger ere gjorte med Hensyn til dem, som ere emigrerede, afaarne, fraflyttede og dode, saa at Medlemmerne ikke optages i Antallet, der ikke længere findes i Grenen. Lad hvert Distrikt i Grenen indgive Navneliste over sine Medlemmer til Grenens President, som da kan sammenligne samme med Grenens Navneprotokol og udfinde det rette Antal, hvorved Conferencens samlede Rapport vil blive rigtig.

Correspondance.

England, Liverpool den 12te Octbr. 1866.

Kjære Broder Widerborg!

Tilskyndet af Aanden skriver jeg Dem til baade for at takke Dem for Deres venlige Hilsen til mig i et Brev til Eldste D. Pratt, og for at underrette Dem om, at min Helbred er nogenlunde, god naar man tager i Betragtning den hurtige Overreise fra Utah til England og den pludselige Forklytten fra den lette og rene Bjerglust i vore Dale til Englands fugtige og taagede Atmosphære, hvilket for-aarsagede, at jeg blev heftig forkjulet strax efter min Ankomst hid. Imidlertid begynder jeg at overvinde Forkjolesken og haaber snart at blive i stand til at arbeide med al min Kraft for Sandheden og Retfærdigheden i disse Lande. Da jeg erfoer af Brodrene Pratt og Young at der var saa lidt Lejlighed til at predike Evangeliet for Folket paa disse Øer, og at Evangeliet dermed havde god Fremgang i Skandinavien, længtes jeg efter at reise lige til Danmark, at tage fat paa

det danske Sprøg og arbeide der, hvor Herren og hans Aand arbeider for at frelse Sjæle. Hvor lykkelig føler man sig ikke ved at arbeide der, hvor Hveden synes moden til Høsten, og Alt synes at udstrække Seglen og høste medens det er Dag. Hvor behageligere er det ikke at prædile om „Herrens Velbehageligheds Aar“, end om „vor Guds Hævns Dag.“

Nu, kjære Broder! Jeg ønsker at Herren maatte inspirere Deres Sind med megen Viisdom til at vælge saadanne Redskaber, som Gud vil velsigne, til at indføre Evangeliet i de Steder, Landsbyer og Flækker, hvor Folket har Øren til at høre med, og hvor Herrens Aand veileder hans Tjenere at gaae, saa at Herrens Arbeide maa blive paaskyndet i sin Tid. Maar de Eldste komme ind i Stad eller Landsby, hvor de have Frihed til at virke, lad dem gjøre det tilgabns, og ved Hjælp af den Hellig Aands Lys

gjennemføge et saadant Sted indtil alle Oprigtige ere fundne, thi der vil ikke siden efter blive en saa gunstig Tid som den nuværende. Det vil falde vanskeligere at opvarme Folkets Hølelser og opvække Interesse for Sandhedens Sag hos dem, efter at Evangeliet har været iblandt dem en Tid og de have vist Ligegyldighed for samme og Modstand mod det, end da deres Ømnerksonhed i Begyndelsen henvinges til det. Vi kunne sammenligne det med Jernet, som, naar det er ophedet, lader sig hamre og danne, men naar det bliver holdt er haardt og ubesieligt, saaledes ogsaa Folket, naar det bliver holdt, er det uimodtageligt for Aandens Paavirkning. Vi see dette stadsæstet i England, hvor de Hellige nyde meget af Guds Land, men Verden synes bestemt paa ikke at ville høre mere fra os.

En Ting er det afsjære det modne Korn, men en anden og vigtigere Ting er det, at samle det i Neg og tage vare paa det, indtil det kan føres til Tærkegulvet uden at spilbes. Det er dersom nødvendigt, at Præstedømmet er sat i Orden og arbeider hver i sin Stilling, som forestrebet er i Pligterne for Eldster, Præster, Lærere og Diaconer. Dersom det lokale Præstedømme opfylder sine Pligter vil det hjende Medlemmerne i deres Grene og paasee at samme opfylder sine Pligter.

De er stillet i Spidsen for et stort og mægtigt Værk i deres eget Land og Sprog. Det er et stort og vigtigt Arbeide at vinde de Oprigtige af Hjertet, men Deres egen Jagttagelse og Erfaring har lært Dem, at det er et større og vigtigere Arbeide at ernære Herrrens Lam, at saa at sige bære dem paa Armen, at føde Haarene og bringe dem til at voxe i Styrke og Kraft, at de maa blive sunde og stærke i Guds Kundstab. Guds Værk i Zion er nu saa langt fremstredet, at de Hellige i Abspredelsen behøve god Undervisning, at de kunne være i stand til at tage alvorligen fat, naar de komme hjem og stride frem fra selv at blive frelse til Frelsere paa Zions Bjerg.

Hjære Broder! Jeg glæder mig storligen i at være kommen her den fjerde Gang for at hjælpe til med at opbygge Riget. Jeg erindrer med Belebag mit Besog i Danmark for tolv Aar siden, og jeg haaber at faae en lignende Lejlighed, førend jeg vender hjem igjen.

Maa Herrens Land og Kraft være mægtigen hos Dem og dygtiggjøre Dem til at gjøre Godt i Deres Mission.

Behag at strive mig til.

Deres i Evangeliets Bagt
Franklin Richards.

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 25.)

Planen var en fuldkommen Labyrint, og da den ganske var overvoget med Træer, var den vanselig at finde Nede i.

Der sandtes ingen egentlige Pyramider,

men i det høieste to eller tre pyramideformige Sidemure, og disse stode i Forbindelse med hverandre ved Altaner eller lignende Bygningsværker. Bagved den Bold, der omgav Stedet, varre Mure, Terrasser, Trappégange og pyramidesformige Forhoininger, som næede ind i Skoven, hvilket undertiden bragte os paa Bildspor. Det er sandsynligt, at ikke det Hele er blevet opført paa een Gang, men at forskellige Konger have ladet opføre Bygninger og opreiße Billedstøtter til Minden om Stadens vigtige historiske Begivenheder. Langs Stads muren varer Næller af pyramidesformige Forhoininger, der sandsynlig engang have tjent som Grundbold for Bygninger eller Altere, der nu ere ødelagte. Alle disse Trappégange og pyramidesformige Muurværker varer malede, og Læseren kan danne sig et Begreb om det Indtryk, det maatte gjore dengang, da hele Omegnen var fri for Skov, og Prester og Folk stege udensra op paa Terrasserne, og derfra gik ind i de hellige Steder for at tilbede i Templet.

Inden for Stads muren ere to retvinklede aabne Pladse med Trappégange, der føre op til Terrasserne. Begge disse Trappégange ere beliggende omtrænt syvetyve Hæd over Floden, og de, der findes i den største af den fra Floden længst bortliggende Plads ere nedfaldne og dannet nu kun en Hordhøi. Paa den ene Side ved den pyramidesformige Muur er et Mindestørke eller en „Asgud“, der omtrænt har den samme Høide som de andre, men adskiller sig i Formen, da det er større oven- end nedentil. Det har et smukt og smagsfuldt Udspringende, men Billedhuggerarbejdet træder ikke saa skarpt frem; formerne ere gode, skjont noget stive. Bagdelen og Siderne er bedækkede med Hieroglyffer.

Nærved dette Mindestørke er et

merkværdigt Alter, hvilket maaske i lige-saa høi Grad fortjener Opmærksomhed som noget andet af Copans Oldtidsminder. Alterne ere ligesom Asguderne dannede af en enkelt Steen. I Almindelighed ere de ikke saa rigt prydede med Birater som de øvrige Mindestørker, og ere enten mere hensmildrede og lidt end disse eller bedækkede med Mos; nogle varre endog ganste begravne i Jorden, medens man ved andre hadde Bantstelig- hed med at opdage mere end Formen. Alle havde en forskellig Skikkelse og enhver af dem havde uden Twivl Hentydning til de Asguder, for hvilke de varre blevne opreste. Dette Alter staar paa fire Hugler, der ere udhugne af den samme Steen; Billederne bestaae af halvt ophojet Arbeide og ere den eneste Prøve af dette Slags, som man har fundet i Copan, da alle de øvrige ere udførte i stærkt ophojet Arbeide. Det er sex Hod i Hjulkant og fire Hod høit. Ovenpaa er det afdælt i sex og tredindstyve Quadrater med Hieroglyffer, hvilke uden al Twivl indeholder Beretningen om en eller anden historisk Begivenhed, der er indtruffen iblandt det mysteriose Folk, som engang har beboet Staden. Trækkene ere endnu tydelige. Hver Side fremstiller Figurer af fire Personer. Paa den vestlige Side ere Billederne af to Hæddinger eller Krigere anbragte med Ansigtene vendte imod hinanden og siensynlig be- hjæftigede med Underhandlinger. De andre ere deelte i to lige Partier og synes at folge deres Ansørere. Begge de to Hovedfigurer, som ester østerlandske Maneer, ere anbragte i en siddende Stilling med Benene overkors lige over en Billedskrif, der sandsynligvis tilhjældegiver hans Navn og Bestilling eller Rang. Ved de tre Figurer danner en Slange en Deel af disse Karakterer. Mellem de to Hovedpersoner er der omkring to Sindbilleder

aubragt en mærkværdig Randforsiring, som har holdt sig godt og minder os om den Maade, paa hvilken Egypterne pleiede at give de Konger eller Krigshelte Navne, til hvis Mindestørkerne vare opreiste. Hovedbedækningerne ere mærkværdige paa Grund af deres underlige Form og Sammenføining. Figurerne have alle Brystplader, og de to af de fornemste af dem holde en Lingest i Haanden, der maastee skal forestille et Scepter. Enhver af de Andre holder Noget i Haanden, hvilket alene kan være Gjenstand for Grandstning og Gisninger. Det kan maastee være et Krigsvaab, og om saa er, er det det Eneste af det Slags, som man finder i Copan. I andre Lande høre Feltflag, Krigere og Vaaben iblandt de vigtigste Gjenstande for Billedhuggerkunsten, men da man ikke her mærker det ringeste Spor til noget Saadant, er der Grund til at troe, at Landets gamle Indbyggere ikke have været et krigerrist, men et fredeligt Folk, som det har været let at undertvinge.

Den anden Plads er nærværd Floden. Ved at følde Træerne opdagede vi, at Indgangen var paa Nord siden og dannedes af en Gjennemgang, der var tredive Fod bred og henved tre hundrede Fod lang. Tilloire er en hoi Trappegang, der fører op paa Terrassen paa den Muur, der strækker sig langs Floden. Ved Foden af samme ere seg rundagtige Stene, der ere fra atten Tommer indtil tre Fod i Diameter, og hvilke maastee engang have dannet Foden til Mindestøtter, som nu ere nedfaldne og begravne. Tilbenstre for Indgangen er en hoi pyramidesformig Bygning med en seg Fod hoi og ni Fod bred Trappe. Siden ligner en af Pyramiderne ved Sakkara og har en Hoide af hundrede og tyve Fod. Dens overste Deel er nedfalden, og ud igjennem den er det voget to kjæmpemæssige Geibatræer,

hvilс Kædder have nedfyrket Stenene, hvorimod de nu bidrage til at holde Pyramiden sammen paa Overkanten. Ved Enden af Indgangen er en Plan, sandsynlig Fuentes' store Circus, men istedefor at være rundagtig er den sjælkantet og hundrede og syvetyve Fod lang samt halvsemsindstyve Fod bred med Trin paa alle Sider. Dette var sandsynligvis det helligste Sted i Templet. Det har uden Tvivl været Skuepladsen for store Begivenheder og ørefrygtbydende religiose Ceremonier, men hvori disse bestode, eller hvordan udøvede dem, eller hvad der soraarsagede deres strækkelige Ende, ere Hemmeligheder, som det er umuligt at udgrunde. Der fandtes hverken noget Afgudsbillde eller Alter, eiheller var der noget Spor deraf. Tilbenstre og henved to Tredivede opad Trinene stod et kjæmpemæssigt Hoved. Det er flyttet lidt bort fra sit Sted, og en Deel af Biraterne paa den ene Side ere ødelagte formedest Stammen af et stort Træ. Hovedet er omrent seg Fod højt og Arbejdet er udført i en ødel Stil. Ligesom mange af de andre Billeder synes det at være bestemt til at indgyde Ørefrygt. Paa begge Sider af samme og imellem tredive og syvetyve Fods Afstand samt lidt længere nede ere andre Brudstykker af Billedhuggerarbeide i kolossale Stortrelser og gode Tegninger. Ved Foden af Trinene ere to kjæmpemæssige Hoveder, som ere veltede om og tildeels begravne; de ere vel værd at blive lagt Mørke til af Rejsende og Kunstuere, som i Fremtiden ville besøge Stedet. Hele Planen er beboet med Træer og opsyldt med visne Plantevægter og Brudstykker af underligt Billedhuggerarbeide, der stikker frem af Jorden, hvilket tilligemed meget Andet, som er fuldkommen begravet, kunde bringes frem for Dagens Lys ved Udgavning.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juli 1840.

(Fortsat fra Side 30.)

Før det Sjette. En saadan constitutionsstridig og ugudelig Fremsærd, som den Indbyggerne i Missouri have gjort sig skyldig i, bor opvække enhver Fædrelandsven til med Ærer at soge at standse et saadant Uvæsen og til at anvende ethvert lovlige Middel til at bringe Overtræderne for Domstolene.

Før det Syvende. Vi fremstille de Grusomheder, hvilke ere blevne uudevede mod vore Medborgere, for denne Stats Guvernør og tilsiktet at slaae han bi i de Forholdsregler, som han maatte ansee for nødvendige for at gjengive vore Medborgere deres Frihed og stasse os Opreisning for de Forurettelser, vi have lidt.

Elias Higbee, Formand.

N. B. Thompson. Skiver.

og ifølge den Venlighed og Sympati, som er blevne udvist imod os i vores Lidser, have vi al Grund til at troe, at de altid vil hede os den samme Bistand som de øvrige af Statens Borgere. Det gør os ondt at maatte sige, at efterat vi havde begyndt at føle os lykkelige og trygge og efter igjen at nyde Livets Bequemmeligheder, er vor Rolighed blevne forstyrret og vor Frygt valgt og vores Familier foruroligede af Missouris Indvænere, der af Ondstab og Had, som er et Særkjende hos dem, paa en mod Constitutionen stridende Maade have sendt en beræbnet Magt og bortfort nogle af vores Venner, nemlig James Alstred, Noah Rogers, Alanson Brown og en Mand ved Navn Boyce og bragte dem ind i Staten Missouri, hvor de blevne behandlede med det yderste Barbari og den største Grusomhed, medens nu saavel deres Hustruer og Born som deres Venner blive foruroligede og ere ikke sikre paa deres Liv.

Til Hans Exelenee Guvernør Carlin!
Da Undertegnede ere udnævnte til Medlemmer af en Committee for at forfatte et Udkast til Deres Exelence med Hensyn til de fornylig uudevede Voldsomheder, ville vi erbødigst fremstille Folgende: Efterat vi af Staten Missouris Autoriteter varne blevne drevne fra vores Hjem og behagelige Opholdssteder i ovennævnte Stat, syntes Illinois at være det Sted, hvor vi før det Første kunde finde Ly og et Tilflugtssted. Dette fandt vi ogsaa i Staten Illinois, efterat vi havde forladt Missouri, og uagtet de falske Rygter, der varne blevne satte i Omlob for at opvække Fordomme mod os, blev vi dog venligt modtagne af Illinois's ædelsindede Indvænere, der afhjælp vores Fornedenheder og bøde os velkommen, hvorfra vi ere underligent taknemmelige.

Under Deres Exelenes Administrationshave vi nydt al mulig Opmuntring,

Derfor have vi anset det for vor Pligt at fremstille Omstændighederne om disse uherre Grusomheder for Dem, idet vi ansøge Deres Exelence om Beskyttelse mod saadanne Voldshandlinger og beder Dem at tage saadanne Forholdsregler, som De maatte finde passende, for at vores Venner igjen kunde komme tilbage til deres Families's Skjed og Voldsmændene blive straffede for deres Forbrydelser.

Vi have den største Tillid til, at Deres Exelence vil benytte ethvert lovlige Middel, for at vores Venner efter kunne komme tilbage til deres Familier osv., og for at vi i Forening med de øvrige af Illinois's Borgere kunne komme til

at nyde de Rettigheder og Privilegier, som tilkomme frie Mænd.

Eders Ansøgere have under enhver Omstændighed vist den største Agtelse for Landets Love, og om Nogen skulle bryde samme, have vi aldrig været tilhøelige til at skjule Saadanne for Retfærdighedens Haandhævere, men vi have kun modsat os en hensynslos Pobel, der hverken har agtet Guds eller de menneskelige Love, og hvilken er kommen fra en anden Stat for under et falskt Paafstud at bortføre vores Medborgere og mishandle vores Brødre paa det Grusomste og det alene for at tilfredsstille sin Hævngjerrighed. Vi troe, at saadanne Boldsmænd skalde drages til Ansvar og behandles, som de have forstyrdt, paa det vi funde nyde de Rettigheder, som ere os tilskredre i de forenede Staters Constitution.

Vi bede dersor ørbodigt om, at Deres Egelence med den Kraftfuldhed, der i saa hoi Grad udmerker Deres Administration, maatte foretage de nødvendige Skridt for at saae de Boldshandlinger, der ere udøvede mod Statens Borgere, straffede, og for at Deres Ansøgere kunde saae Opreisning for de Forurettelser, de have lidt, idet vi nære det tillidsfulde Haab, at De vil haandhæve Statens frænsede Love.

Til Slutning tage vi os den Frihed at forsikre Deres Egelence, at saavel med Hensyn til Udførelsen af denne som enhver anden constitutionel Pligt kan Det trygt stole paa hjertelig Medvirken af Deres Ansøgere, som derhos ørbodigt oversende Deres Egelence vedlagte Resolutioner, der under Dags Dato ere vedtagne i en stor Førsamling som idag er blevne afholdt paa dette Sted. Tillige medfølger et med Ed bekræftet skriftligt Bidnesbyrd af en af dem, der blevne bortførte, men hvem det heldigvis lykkedes at nndkomme.

Uddrag af et Brev fra Eldste Wil-

liam Barratt, dateret Deptford den 15de Juli 1840 og strevet paa hans Reise til Sydaustralien.

Kjære Broder i Christo! Jeg skriver til Dem for at underrette Dem om min Ankomst til Hovedstaden imorges efter en trættende Reise midt iblandt saa megen Gudsbespottelse og Sværgen, som jeg for aldrig har hørt Mage til i hele mit Liv. Som Apostelen udtrykker sig, anseer jeg mig ligesom et Lam iblandt Ulve, idet jeg begiver mig til et fremmed Land for at prædike Evangeliet, og dersor ønsker jeg Eders Forbønner. Jeg har siden isondags erfaret store Beviiser paa Aandens Vidnesbyrd, medens jeg forhen kun har anset det blot som en flygtig Tanke, naar de Eldste have baaret Vidnesbyrd om, at de vare faldte formeldst Åabenbaring, men nu forstaaer jeg Sandheden af denne Paafstand, hvilket er et Beviis for mig om, hvem der bor prædike Evangeliet og om, at Ingen bor gjøre det, uden at han er kaldet formeldst Åabenbaring!

Hils alle de Hellige og siig dem, at saa Mange, som forolive trofaste, vil jeg møde i Zion, idet jeg bringer mine Neg med mig. Siig dem, at min Tro er stærk, og jeg nærer det faste Haab engang der at møde alle dem, som jeg elsker i Herren. Bed at Døren maatte aabnes, og jeg maatte blive dygtiggjort til at prædike Evangeliet i et fremmed Land. Brødre, sorger ikke for mig, som de gjøre, der ikke have noget Haab, thi vi have en fast Forvisning om, at vi skulle leve og engang komme til at sidde tilbords i vor Guds Rige.

Fredag den 17de. Ifølge mit Raad voterede Høiraadet for, at Samuel Bent og George W. Harris gjor en Missionstour for at tilveiebringe Penge til Trykningen af nogle Bøger.

Overdag den 18de blev Elias Smith til New York. Dette var første Gang, der ankom Hellige til Amerika.

Sendag den 19de. Ved Lorenzo Snow blev der sendt Svar paa Brigham Youngs Brev af 7de Mai. Denne Svarstrikelse bemyndigede de Tolv til at lade Mormons Bog, Lærdommens og Pagtens Bog samt en Psalmebog trykke, men ikke til at ordinere Nogen til de Halvfjerdjindstypes Quorum. Ligeledes indeholdt dette Brev noyle almindelige Institutioner.

Mandagen den 20de. Aeldste John Moon og Selstab ankom paa denne Dag

til New York. Dette var første Gang, der ankom Hellige til Amerika.

Onsdag den 22de.

Nauvoo i Hancock County i Illinois den 22de Juli 1840.

Kære Broder Phelps! Jeg maa sige, at det ikke er med almindelige Følelser, jeg tager Pennen for at skrive nogle Linier til Dem som Svar paa Deres Skrivelse af 29de sidstleden, og paa samme Tid er jeg glad over den Lejlighed, som tilbyder sig.

(Fortsættelse.)

Nyheder.

Russland. En voldsom Ildebrand har, som der meddeles fra de russiske Østersøprovindser, Ratten til den 23de September lagt 12 Huse, og deriblandt flere Hoteller, i Badestedet Dubbeln, ikke langt fra Riga. Man eiede ikke en eneste Sprøte i Byen, da Ulykken stede.

Følge Meddeelse fra St. Petersborg har Prindsesse Dagmars Overtog til den græsk-katholiske Religion fundet Sted den 24de og Trolovelsen den 25de October.

Amerika. Den 22de September rasede der en heftig Orkan paa Sydøstsiden af Newfoundland. Elve Slike ere gaaede under, og 80 Søfolk ere omkomne.

De nordvestlige Unionsstater have lidt umaadelige Tab ved Oversvømmelser. I Dalene omkring Indianopolis er Maishosten stærkt bestridiget. Et Telegram fra Cincinnati melder, at ikke mindre end 20 Millioner Bushels Mais ere blevne tilintetgjorte ved Miamis Oversvømmelse. Mellem flere af Byerne er Forbindelsen afbrudt, og det vil være flere Uger, før de ødelagte Jernbanebroer kunne blive iftandsatte.

Damperen „Evening Star“ er sunken paa Reisen til New-Orleans; 300 Mennester ere ved denne Leilighed forulykkede.

Den franske Fregat „Niobe“, — strives der fra Liverpool — er gaaet under med Mand og Muns i Sigte af New Foundland. Den 22de September saae man 150 Lig ligge paa Strandbredden. Mange af dem havde Hatte og Kasketter paa, mærkede med Ordet „Niobe“. Man har ingen andre noiere Østerretninger, men en Mængde Strandsgods var af Havet fastet op paa Kloden.

Porte au Prince, den 11te Oktober. Arsenalet er sprunget i Luften; 200 Huse ere lagte i Aske.

Blanding.

E t L a n d e v e i s l o k o m o t i v. Ifølge „Carlhams Allehanda“ har en Ulymager i Asarum i et Par Åar arbeidet paa et Landeveislokomotiv, som, naar det bliver færdigt, sandsynligvis vil vække ikke lidt Opsigt. Det hedder, at det vil kunne tilbagelægge en Mii i et Quartier uden Hensyn til, om det gaaer op eller ned ad Balken, og det vil kunne styres af en Mand med samme Lethed, som man styrer en Hest.

K u l i Ø s t i n d i e n. Ifølge Oldham's Undersøgelser, som ere blevne fort-satte i 10 Åar uden Afbrydelse, har Kulgregionen i Pendschab ikke nogen stor Ud-strækning og vilde i det Høieste kunne tjene til det nordvestlige Indiens Forsyning. Ussamkullene, som findes i Nærheden af Bramaputra, har stor Handelsværdi og ere ligesaa gode som de bedste Kul fra Newkastle. Disse Kul, skulle ad nye Veie, der blive anlagte, føres til Bengalen og især til Kalkutta. Kulgregionen i Bengalen strækker sig temmelig vidt og er ualmindelig righoldig paa fossile Lerninger af Planter og Reptilier, som meget ligner dem, der i den senere Tid ere fundne i de australiske Kulgruber,

N o d J a s p i s. I Omegnen af Montblanc ved St. Gervais har man for-nylig opdaget et righoldigt Leie af den prægtigste rode Jaspe. Den er uden Åarer og ligner meget den antike rede Jaspe. Denne Opdagelse er af megen Interesse for den moderne Luxus, da man hidtil har maattet hente rod Jaspe fra Siberien og betale den meget dyrt. Der har allerede dannet sig et Selskab, som har faaet Patent paa at exploitere Leiet.

I n d h o l d.

	Side.		Side.
Zions Stad	33.	Stephens og Catherwoods Reiser (fortsat)	42.
Udtog af Generalraadets Forhandlinger i Kjøbenhavn	36.	Joseph Smiths Lernetslob (fortsat) .	45.
Redaktionens Bemærkninger	40.	Myheder	47.
Correspondance	41.	Blanding	48.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal til venstre og paa alle Kongelige Postcontoiret.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. C. Bording.